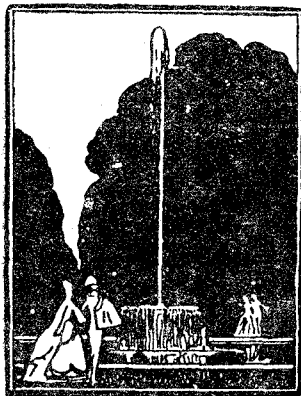

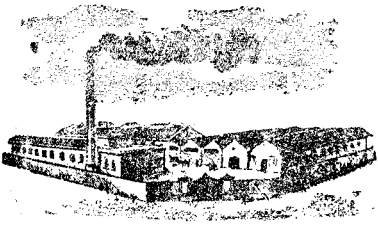
REVISTA LITERARIA DE GRANOLLERS

20

Ets.

ANY I ■ NOVEMBRE 1919 ■ NÚM. 1

BARCELONA

GRANOLLERS

**OLIS I
SABONS**

BARANGÉ

**SÓN
ELS
MILLORS**

: GIRONA :

REVISTA LITERÀRIA : DE GRANOLLERS :

□ □ □ □ □ PUBLICACIÓ MENSUAL □ □ □ □ □

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: DR. ROBERT, 27 : GRANOLLERS

Als nostres llegidors

Al sometre humils per primera volta a la pública censura la REVISTA LITERÀRIA DE GRANOLLERS, amb la ferma confiança de què trobarà generós hostatge en la majoria de les llars vallesanes —com a bona filla del Vallès que és ella també—, és un deure nostre el fer constar que altre interès no'ns mou al publicar-la sinó que sigui ben agradable, útil, instructiva i sobretot digna del poble que ha de llegir-la i ha de jutjar-la.

Per això, jamai en les seves planes, s'hi estamparà absolutament res de innoble ni partidista, ni referent a política general i menys local, ni que pugui alentir les enverinades lluites de grupet, ni atentatori a la dignitat de ningú; el nostre lema és: tolerància, cultura, amenitat, decent esbarjo, amor fervent a la nostra terra i a la nostra literatura, lloança a tot lo gran i a tot lo noble, en una paraula, fer generosa obra de progrés, de moralitat i de patriotisme.

I prou. Que la noblesa i desinterés dels actes humans se prova amb fets i no amb paraules. El temps dirà.

LA REDACCIÓ.

El per què de nostra Revista

Avui ix a la llum la REVISTA LITERÀRIA DE GRANOLLERS, per a complir un deure i suplir una deficiència. El deure és el de honorar a Catalunya tal com se mereix una amorosa mare, el subsanar una deficiència, és col·locar en el prestatge de la premsa local un periòdic que delecti en lloc d'agraviar, que instrueixi en lloc de pervertir, que siga vincul de vera unió en lloc de crear bàndols i mantenir discòrdies.

En el fons, tots els que havem nascut a Catalunya, ens sentim intensament catalans. Eix esperit de raça que informa de preferència a les nacionalitats més poderoses, devem mantenir-lo i refermar-lo sempre que es pugui, essent un dels medis de major acció l'ús i conreu constant, sense vergonyes ni defalliments, de l'idioma pròpi.

Si pensem hi enraonem en català, en català devem també llegir i escriure. Heu's aquí en síntesi el per què de publicar aquesta REVISTA. Res de lluites, res de polèmiques, res de dedicar els esforços en pro o en contra d'un personatge polític o d'una Institució de les de casa o fora casa. Que tot-hom llegeixi en català. Que el poble tingui a mà un periòdic que l'interessi pel seu text narratiu, per les noves, per sa amenitat, per ses poesies i obres en publicació..., això és fer pàtria, perquè és estimular a la lectura catalana, fer pendre afició las costums, tradicions, novel·la i literatura regionals; i per damunt de tot, és incitar a nostra gent a escriure en la pròpia llengua, donant facilitats al jove net timorat per a què rompi amb els naturals escrúpols, al lletrat per a què conreui de preferència son terrer nadiu i fins a l'erudit literat per a què contribueixi amb el seus talent i exemple a l'impuls de la bona causa.

Amb aital desinteressada finalitat o brim des d'avui aquestes pàgines, posant-les totalment a disposició dels que sentint-se ben fills de Catalunya i veient-se amb aptituts per a escriure en la nostra ben volguda llengua, puguin utilitzar-les en bé del poble. La Direcció de la REVISTA serà el sentit comú i la bona germanor, la Redacció tothom que vulgui portar-hi la seva cooperació i lleal

concurs, sempre que els seus escrits respectin les normes de les bones costums i imprescindible urbanitat social.

Ja sabeu, doncs, per què surt la REVISTA LITERÀRIA DE GRANOLLERS. En vostra mà està, laboriosos habitats del Vallès, que ella tingui vida pròspera, o bé es tingui de contentar en cantar platònicament les excelces glòries de la Pàtria.

EPISODIS PROFESSIONALS

L'albat

Al cap damunt de tot del serrat de les Roquetes, s'hi troba una masia blanca, molt blanca, com aquell qui diu acabada de fer, anomenada can Bieló.

Els propietaris de la finca, gent noble i rica de la capital, l'havien feta bastir expressament damunt d'uns enderrocs inhabitable, a fi de colocar-hi per masovers d'aquelles terres al Sadurní, un garrut minyó cabalé d'una casa de pagès dels vols, i a la Mercè, una excelenta xicota a la qui havien tingut molts d'anys per minyona de servei i que, degut a l'estimació que li duïen, no se l'haurien pas freta de casa sense el convenciment de deixar-la en canvi ben contenta i acomodada.

No sabia explicar pas el per què en aquests dos casadets de nou hi havia ficat la meua atenció observadora a dotzenes de vegades; potser ¡qui sab!... per entreveure que Déu els hi havia concedit un dels curts instans de la vida en què l'home la frueix, una guspireta de felicitat.

Perquè se'ls hi reparava en tot, el llur contentament i el goig de viure. Per axò, el dia que la Mercè va consultar-me queixant-se de què es trobava tan malament, que no podia pas descansar a les nits, que'l seu païdor poc obeïa res, que s'afogava... després d'examinar-la defingudament, vareig dir-li boi escapant-me la rialla:

—¡Vaja, un goig més! Sols que aquest d'ara, com tot lo que és intens i és sublim, prou li costarà de poder-lo fruir alguna llàgrima bon xic amarga. Això és la llei natural.

—¿Vol dir?

—Es clar. No hi ha cap ditxa, ni la tant merescuda d'ésser mare, que no vagi sempre acompanyada del seu corresponent dolor. ¡Què li vol fert!... són sarcasmes de la vida. Ja pot buscar ja, que no la trobarà pas mai peonant per la terra a la felicitat tota soleta, sense el llarg seguiment de doloriments i tribulacions.

— Massa conec que te raó — contestà ella, abatuda, llençant un sospir fondo i apenat.

Poques vegades més en el transcurs dels mesos que li mancaven de gestació, vareig tornar a veure a la Mercè; i quan la veia, cada volta la trobava més canviada, més enflaquida, amb un posat tot trist i gens expansiu, manifestacions malalties que podien atribuir-se, no obstant, als efectes de sa propera maternitat.

I per fi se n'esdevingè l'esperat dia, la temuda hora d'infantar; i a fe que fou aquesta ben dolenta. Angoixes, sofriments, temors, dificultats... de tot hi hagué, i no amb misèria, abans de venir al mon aquell pobret infantó. A l'enllestir, a tots els que'ns trobarem dins d'aquella cambra, ens semblava que la nit fosca s'havia tornat de repent dia clar i assoleiat. ¡Això que eren les duges de la matinada!

Mes ben promte tornàren la boira rufula i la tristor esglaidora a envolcallar la masia de can Bieló.

Aquell infant de Déu amb la malaltia de la mare, anà decandint-se, perdent les forces, plorant sense parar fins al punt de passar nits senceres en un crit etern, acabant per no agafar ja'l pit de cap dona, omplir-se-li la boqueta i el coll de cança, tornant-se la cara i tot el seu cos lo mateix que si fos un vellet arroncinat de tan arrugat i pencit. Com ja era de veure, no havien pas passat quinze dies, que aquell fruit malaguanyat s'acabava de perdre, que aquell llumet tot just encès s'apagava per a sempre. ¿Què hi havia vingut a fer al mon, doncs? ¿Per què hi havia vingut?...

La tarda de l'enterrament a l'arribar a la casa, vaig trobar-lo dins de la caixeta blanca, encara sense tapar, i em va fer l'efecte que allò era un calaixet el qual contenia un farcell de roba de criatura; car el pobre infantó amb la carona tapada per un mocador fi de batista i les manetes boi ficades dins de les mànigues del vestit, que eren folgades i amb tabelles, ni es veia gota. L'havien deixat sense ningú, al bell mig de l'entrada, damunt d'una

taula no gaire gran, parada amb una tobollola adornada amb lletres vermelles de teixado. Una xinxeta d'oli cremava ja a les acaballes a la part dels peus del bagulet.

Mentrestant, les campanes de la Parròquia tocaven a albat, de primer donant una nota aguda, després altra de greu, aixís acompassades les dugues notes soles, les mateixes sempre, repetides tristament, llargament, com si volguessin indicar amb tan monòtona harmonia l'alfa i l'omega d'una existència que ha començat i s'ha acabat alhora. A l'arribar allí el rector i els escolans amb la creu parroquial, el fuster acabava de clavatejar la tapa de la caixeta, a l'ensemps que el dol s'anava col·locant a lo llarg de les parets de l'entrada; i com jo no hi tenia cap feina a fer, als primers resos del capellà vareig pujar sol les escales, dirigint-me cap al quarto de la malalta.

La vaig trobar que plorava. Tenia el cos tot arrupit sota els llençols i la cara enfonzada dins del coixí.

—¡Mercè!... ¿Què fem?...—vaig preguntar-li alegrant-la.

Aleshores va alçar el cap, i, aixugant-se amb la gira del llençol els ulls humits, va preguntar:

—¿Ja se l'han endut al meu fill?

—No's desesperi, dona, que Déu és molt bo i no deixa mai a ningú.

Ella va fitar l'esguard al breçol, i digué com pesant bé les paraules:

— No, si ja n'estic ben aconortada, ja. ¡Ditxoset d'ell!

—Ja li vaig dir un dia, si se'n recorda, que al camp de la vida les ilusions són focs-follets. Quan un s'hi acosta, fugen.

—¡Ai, senyor metge... ¡Que en fa de temps que no espero res! He sigut la dona més desgraciada del mon... — i nuada sa veu de sopte per un intens accés de dolor, va tornar a enfonzar la cara dins del coixí

—¿Vol dir?... Avui està excitada, Mercè. ¡Calmi's, calmi's, dona!

Aprofitant aquell silenci i en espera de si pujava la serventa per a començar la inspecció de la malalta, vaig arribar-me a la finestra, contemplant l'explendit paisatge de boscos atapaïts i hortes regalades. Y vegí com la caixeta blanca amb l'albat a dins, lo mateix com si fos una papelloneta, frescava per sota

dels alzinars, atravessava els claps de conreu, i devallava, devallava pels baguenys corriols, janava a dir volant!... fent via al pla. La creu, i els escolans amb els llurs roquets de fil cru damunt les calces, brincaven al davant per les dresseres, fent gat-zara. El capellà segia més ressagat, caminant calmos, tot solet, amb el parassol extés, dut de gairell, destacant-se-li de dalt estant les puntes del boneto i la blancor del sobrepells planxat, que ressaltava vigorosament per damunt la negror de la sotana. I per fi, la gent del dol, mudats, en animada conversa ells amb ells, seguïen molt endarrera en seccions de dos o tres, no perdent per això mai de vista als quatre nois, els quals duïen com si fos una palla el bagalet amb l'albat a dins.

I les campanes sempre repetint el mateix so acompassat.

La malalta va fer un respir fondo, girant-se de cara enlaire.

—Voldria demanar-li un concell, ara que estem sols— feu al cap d'un rato, ja del tot asserenada.

—Digui, dona. Sols temo no saber prou.

—Escollim bé, Si perances me poso bona del tot, vull separar-me del marit i fugir d'aquesta casa.

—¿Que diu ara?....¿Desvarieja ó què?

—No desvariejo, no, que prouestic ben clara de cap.

—¿I aixó?

—En Sadurní és un home que m'ha enganyat. Mentres va durar el nostre prometatge i fins al principi d'ésser casats, semblava talment un sant. Promesos, venia a casa dels amos tots els dies de festa, i tothom estava que amb el meu gènit sofert i treballador, amb ell hi havia de viure en aquesta masia com al paradís. Però passat un quant temps, ja va començar a retirar tart i a fer-se amic amb els *culs-de-café* del poble, afliixant-se molt de treballar, mentres a mi cada dia em posava més obligacions.

—¿També és d'aquests en Sadurní?

—No el coneix pas tothom qui el tracta, cregui'm. Totes les festes al tart me deix soleta aquí, i quan torna cap a matinalada ve que fa llàstima el pobre. La primera vegada que me el vaig veure entrar a mitja nit al quarto, amb els ulls vermells, ensopegant per tot, rient i renegant alhora, me vaig fer un tip de plorar, Déu meu!

—¡Oh, si que és desgraciada, Mercè!

—¡Molt!... ¡Molt!... Te tots els vicis. S'emborratxa, juga en-

endeutant-se fins al coll, i... altres coses que no vulgui sapiger. Per més, que el beure ja s'ho porta tot.

—Si, és ben cert. Té tota la raó. L'alcoholisme és una de les plagues socials més horroroses; un dels flagells més forts per a la pobra humanitat. El qui no serva'l seny i es deixa tenir per les begudes, és com aquell que a gratsient vulgui sentar plaça de criminal.

—A mi m'ha fet una desgraciada, i ell és un infeliç. ¡I que no curarà pas, no! ¡Qui té aquest viciot, rail!

—Bé, però pensi Mercè el pas delicat que vol donar. Una dona seperada del marit no és ningú, i corre molts de perills.

—Tant m'estim —contestà resolta—. El meu filllet no ha mort pas d'altre que de recrements meus i de disgustos. Portat per la seva mala dèria, el meu home darrerament, si perances m'enfadava i no li donava els pocs quartos que tenia, solia maltractar-me com a una bèstia. ¡Ni al pobret filllet nostre tenia respecte!

—Que vol que li digui ¡És molt delicat tot aixó!

—Surti lo que surti, que amb la mort del nen els meus plans ja estan tirats. Quan tenia el meu fill malalt, demanava a la Verge que me el deixés viure, perquè aixís jo no em trobaria abandonada, ¡tant solat!... Mort ell, és que Nostre Senyor no vol que aquí m'hi quedi res. La vida, honradament, me la guanyaré per tot arreu.

—Els seus antics amos ¿no'n saben res de lo que li passa?

—¡Déu me'n reguard d'haver-ho dit a ningú! Més me soc estimat sufrir-ho sempre ben soleta, esperant que arribés el que avui se n'ha tornat al Cel.

—Doncs no faci res, sense abans consultar-ho amb els seus amos, els quals tan se l'estimen i l'hi han fet de pares. Cregui'm; ells l'aconcellaran.

I, tallant en sec aquella dolorosa conversa, vaig procedir a l'inspecció, fent-li les preguntes necessàries per a enterar-me del curs de la malaltia.

Quan baixava ja les escales, aleshores compareixia la serventa atrafegada i esbufegant:

—¿Que haurà dit, senyor metge, de deixar-lo tot sol? ¡Jesús, quin dial!... Amb això de l'albat i la feina de la casa, una dona sola no pot pas donar-hi l'abast. ¡Dispensi'm!

—De res. No's pot ser a tot-arreu.

—¿I com la ha trobada a la malalteta? —continuà apoiant-se en la balustrada i amb ganes de garlar llarg —. Està d'allò més refeteta ¿Oi?... Se li posa tot molt rebé, gràcies a Déu.

—Sí, està bon xic millor.

—La mort del nen, me ben creia que la faria recaure. Era de suposar. Però, no, no, és lo que jo li dic: ¡mentres te quedi el marit rail!... Són joves i estan al bo de gosar ¿fa?... Això de la canalla per a un matrimoni aixinses, és fruita del temps. Les soques quedint!

Al sentir semblantes apreciacions, després de la forta impressió que me'n duia de dalt, girant-me prest, no vareig poder estar-me de dir-li desde l'entrada estant, casi del mateix lloc on molt poc ans hi havia la caixeta amb l'albatet:

Escoltí'm una cosa. ¿Vostè que és d'aquí la serra, no s'ha punxat mai fent llenya al bosc?

—Prou. Més de quatre vegades.

—Doncs si el feix en lloc de fer-lo de les rames i brossa del bosc, el tingués de fer com jo de les sobres del patir de la gent, encare que de vegades no ho semblí, molt més fort se punxaria.

¡Es clar que aquella dona no em va entendre!

HERMENEGILD CARRERA I MIRÓ.

=====

A l'inaugurar aquestes planes, molt ens plau dedicar un record a la gaia festa dels Jocs Florals celebrats en la darrera Festa Major.

Senyorettes que composaven la Cort d'Amor

Regina de la Festa, Na Maria Marcó Serra

Fots. Bosch.

La Confessió

Novel·leta per J. Vidal i Jumbert.

La notícia corregué per la vila amb la llestesa de llampec. Es comentava de diferents maneres. Uns, com que els pares d'ell s'hi oposaven, si el xicot desesperat havia fet la tambaratada d'emmatzinar-se; altres, si era cosa d'una gavinetada, rebuda no sabien com ni de quina manera, i per últim, els més ben enterats, que ella per venjar-se'n n'hi devia haver preparat una mala beguda i no se l'acabava de beure, que se li ha quedat mort, allí, a la cadira, prop de la taula, casi de repent.

La nova regirà a la població. Feia tant temps que la justícia hi restava desenfainada d'aquestes coses, que al esbombar-se el crim, n'esdevingué com un afany frisós de rescabalar-se de la tranquil·litat disfrutada.

Ningú sabia estar-se a dintre. Als portals s'hi arremolinaven els grups, afanyosos, interessats, com si es tractés de cosa pròpia. La curiositat amb la virulència de malura sobtada, ho havia invadit tot.

Però quan els carrers prengueren una animació casi aixelabrada, va ser al deixar caure el vell rellotge del campanar sobre l'escampada vila, dotze batallades; aquelles dotze batallades que els dies feiners de la setmana ressonaven en el cor del treballador tan ajogassades com noia de vint anys sense penes de l'amor i tan hermoses com el cor verge de dona enamorada, perquè amb la seva acostumada cantarella mandrosa, semblava diguessin: pareu la taleia; és hora de reposar-hi; som a migdia.

Aleshores, ja no foren grups de veïns: eren masses que s'apilonaven amb un freseig de gatzara sense seny ni sentené. No'n sabien res els que sortien del treball. I al començar a rebre'n fums, la nova els feu mal com cosa menjada amb pressures; però revinguts, s'extengué entre ells brunzenta, amb una brutalitat esglaiadora. Molts en lloc de dirigir-se cap a casa seva, tiraven dret a la carretera, en direcció al Jutjat. Més que caminar, corrien i casi atropellant-se.

— Saps, la Teresina — es deïan l'un a l'altre els de la fàbrica, i, amb aquest nom, els més ja sabien de qui es tractava.

Però la notícia transmesa per tantes boques, rebia aitals alteracions, que ningú ho contava de la mateixa manera.

En l'escaleta del Juijat, la parella de la guàrdia civil, malcarada, ensenyava de tant en quant la culata a la quixalla, que, amorrada al portal, i empenyent-se, i esvalotada com rusc d'abelles inquietat, se veien amb apuros per a confondre-la.

La carretera amb cara de les festes, semblava gaudir-se d'aquell aixelabreig de poble, despertat de cop del seu tarannà en-sopit. El sol hi queia de ple, un bé de sol de primavera, que s'extenia sense mesura d'una a l'altre banda com acostumat a n'aquelles desfogances. La canalla desmanegada vinga refregar-s'hi els peus, i arrencar-ne espesa poisaguera, espargida per les carícies barroeres de la marinada, que somoria fins allí es deixava caure amb l'aspecte alegroi de cosa de mar. Un abigarrament de poble l'omplia amb un remoreig de tempestat llunyana; una massa menjada pel desitg de saber, que anà esvanint-se, deixant-la altra volta com deserta, quant el rellotge del campanar per medi de l'espinyuet de la campana dels quarts, els n'hi engegà dos per sobre.

Però a l'abandonar-la la carretera, tothom ho feia amb recança. Perquè de cert, únicament s'assegurava que a la Teresina, la guàrdia civil la tenia a dalt, a casa el juije, i a l'hereu de la Torra per a fer-li autòpsia, amb la camilla, el conduïen a la caseta d'observació.

(Seguirà).

VENENT FLORS

És orfeneta, púber i virtuosa;
evadint vil lascivia lluita ardida
i duu la panereta atapaïda
de nards, clavells, violetes, llir i rosa.
A un vell, senyor donsvol, carinyosa
ofereix bella flor, que ella encongida
l'hi posa en el trauc del gec junyida
amb ma delicadeta i tremolosa.
L'impúdic, remirant llur formosura,
ovira el fidel retrat d'una mare
que unit a un collaret de perles brilla.
Vera efígie és de la florista pura,
que besa dient-l'hi humil: Perdona'm filla;
és el primer petó d'amor de pare.

D. DAVÍ.

Sèlles i les Muses

..... VISIÓ .....

Pujava muntanya de Sèlles amunt, amb la companyia d'un amic i baix un cel encalitzat d'agost, aquest cel que tant plau al meu amic, i sentint-mi jo a l'influència del poètic celatge una ànima plaenta i jove...

Arrivem a dalt, i, mentres prenc seient en una grossa pedra, l'amic se va treure unes quartel·les en blanc, disposant-se a omplir-les. Jo em preparava a fer lo mateix, però no vaig lograr escriure ni una quartel·la. Encengué la pipa per a veure si entretenit-me se m'acudiria quelcom, més tot en va; la meva inspiració se'm mostrava esquerpa amb tot, a pesar d'implorar-la. Estava igual que corprés, ambadalit, enmig d'aquells xaragalls feréstecs, contemplant el mar sens fi ni terme, i les planúries inacabables...

* * *

Segons tradició les fades hi vivien en un castell encantat, i els dies de tempesta sortien a rentar la roba boi cantant i fent ballades, i amb la seva veu, atreïen als mortals que s'hi apropaven. Pensant amb elles, contemplava com de dintre del mar immens, ovirat des de allí dalt, en sortia la lluna; els estels començaven a poblar la blavosa bòveda i l'espectacle aquell s'anava convertint en imponent...

L'amic es disposà a descansar un rato i s'adormí.

* * *

Continuava jo admirant el paisatge mentres s'extingia l'últim raig de llum...

Mirava el Montseny, i res; mirava la plana vallesana i tampoc; pensava amb la meva aimada i no sabia com fer-li una glosa... No puguí més i vaig exclamar com el Dant: *¡Oh Muses, oh poderós geni, acudiu ara en el meu auxilli! ¡Oh memòria que vares escriure lo que veies, aquí es veuria la teva fidelitat i la teva noblesa!*

* * *

Del cim del Montseny baixà una boira extranya, vermella com si fos foc, atançant-se vers nosaltres; un cop a vora nostre s'obrí... i de dins d'ella en sortiren les Muses, les nou Muses germanes d'Apol; havien vingut del Parnàs junt amb son germà al sentir la meva invocació.

Totes elles formaven una rodona i vinga dançar entorn nostre... L'amic seguia dormint...

Prou jo les festejava, més elles reien... fins que es cançaren de dançar. Allavors s'espargiren per aquells indrets. Erato, la meva musa, en aquells

moments se m'acostà, jovenívola i alegre; era jove i hermosísima, i vora d'ella semblava i veia al meu amor. Per atraure-la, per enamorarla vaig dir-li: ¡Oh hermosa ninfa que aixís goses de les coses de l'amor! Digna't acostar-te perquè pugui sentir-te...

Ella somrient, a l'últim em digué: Parla, suplica, si vols saber quelcom perquè he vingut, carestic disposada a contestar-te totes les tevesp preguntes, jove somniador. He comparegut sols per a inspirar-te, no per a res més, no vegis pas en mí el teu amor material, que soc sols una deesa que t'inspirarà l'idealisme pur. Té, abriga't amb aquest vel tan blanc i immaculat; més no t'atancis ni provis de tocar mon cos... Soc aquí sols per a inspirar-te...

M'enamorà tant, que jo estava foll per ella. Corria al seu darrera adelerat quan per fi conseguí agafar-la..., volia amanyegar-la en mos braços, volia besar-la... quan de sobte se'm fongué..., al ensemps que la voira s'esvaia lentament...

MIQUEL JOSEPH I MAYOL.

EL CONGOST

Aixís es diu el riu que devallant de les muntanyes veïnes del Montseny passa per arrant de la vila.

La nostra riera és un dels quadres més captivadors i atraients als nostres ulls; quan l'aubada neix somrienta del llevant, es veu encara el riu envolcallat i fosc per la calitja. Més tard, el sol daurat, que majestuós s'alça, esbandeix la boira i l'aigua fuma...

Els aucells, amb sos cants saludadors, saltironeijen per les encara humides pedres, buscant quelcom per menjar; l'aigua clara que brilla amb la claror del sol, serpenteja pel bell mig de l'amplada del riu; allà lluny els arbres forfolats, ensenyant ses arrels nues, se dobleguen poc a poc i besen les aigues que trontollen amb sonor suau, saltant per les enllotades pedres...

El sol va fent son etern camí. Ja escaïfa. Un vellet agegut de pit a un renossós bastó que aguanta amb descarnada ma, ve a rebre ses carfícies; una remada de coloms blancs que han eixit d'una miasia propera se paseijen orgullosos, aterissant finalment en un camp en recerca de gra perdut...

L'astre de la llum se fa rogent, anant-se'n vers l'occident. Comença a bufar un vent fret, fent xiular els fils del telègraf i enrotllant les fulles seques. Cau el mantell del capvespre. Solament s'ovira la penombra i el pont superb que engolleix el riu, que resona fatídic a son pas un encreuament de ferros, com els ponts aixecadissos dels antics castells feudals de les llegendes.

J. GRAU.

◆◆◆ A VENUS ◆◆◆

—Jo vos estíim..., més, ai! si sou de marbre... Però, sou Deesa, cureu-me la ferida que m'heu fet al cor...

De molt lluny he vingut
per veure-os, Realesa,
i'l mòvil que m'ha dut
és vostra gentilesa.

Ja vaig sentir contar,
arreu del mon qu'anava,
que vos ereu l'altar
que més gràcies guardava.

De moment m'intrigà,
i'l nom m'interessava.
Aprés, vaig enyorar.
Fa poc que delirava.

Venia envers a vos
com si'm fossiu la vida.
Amb el cor fervorós
i l'ànima enaltida.

Venia, com l'infant
que cerca una joguina,
i al veure el què sou gran
l'ilusió s'ha marcida.

Ja creia que ereu vos
l'estoig de la bellesa;
quelcom miraculós
de la naturalesa.

Més, ai! sou la Deesa,
Regina de l'Amor:
La vostra Realesa
m'ha desiroçat el cor.

No és que no sia capaç
d'amar-vos, gran Regina,
encar que un sol abraç
no em pogueu dâ en la vida!...

No m'atrau pas l'amor
de carn en la vida...
que don més vida al cor
una cançó adormida!

M'atrau sols l'escalfó
d'un cos que tinga vida...
ai! Venus, perdó, perdó,
cureu-me la ferida.

MANUEL BASSA I ARMENGOL.

MATÈRIA ESPORTIVA

¡Hurra, mil voltes hurra!

Quin goig més falaguer sento a l'escriure original per un periòdic local que al donar-se a la llum pública, per primera vegada, donarà informació esportiva.

Tots els que sentim bategar dintre nostre cor la fe i entusiasme per la *santa causa* de l'esport, en totes les ocasions ens demostrem ferm defensors de l'ideal que ens guia, i procurem i procurarem sempre ajuntar al costat nostre nous prossèlits per a enaltir cada dia més la vigrositat de la raça catalana.

Nosaltres que vivim encoratjats per la pura fe, en totes les manifestacions hi tenim el deure de contribuir-hi, per a així donar exemple als novells que emprenen la nostra tasca i ensenyar-los el camí que d'ara endavant tenen de seguir per llurs esdeveniments i facultats físiques.

Arreu de la nostra terra hi brolla l'entusiasme de l'esport, nostra vila és també entre elles i d'un mode especial; així és que la meua tasca es reduirà a ressenyar d'una manera breu i clara, tots els actes, totes les manifestacions que en pro de l'esport es vagin celebrant a casa nostra, promentent fer-ho amb justícia, la qual brillarà per damunt de tot.

Amics i companys: ¡Visca l'esport!

***

FUTBOL

L'única entitat esportiva creada aquí, és el «Granollers Sport Club», forta i amb molta vida, tenint a son entorn els mellors elements futbolístics de la vila.

Els capdavanters d'aquesta entitat, que no defalleixen cap moment, organitzen importants lluites amb renomats *equips* de la capital, per a donar a conèixer a nostre públic la potencialitat dels seus jugadors.

L'equip representatiu del G. S. C., que té a la direcció l'amic Joaquim Martí, ha donat proves evidents als seus admiradors de l'esforç que ve realitzant, durant el transcurs del campionat, que a no defallir un sol moment, els hi valdrà l'honor de conquistar l'envejable títol de campions del Vallès.

Els partits jugats de campionat són dos: el primer amb el «Mollet S. C.», vencent-lo noble i llealment; i el segon amb el «Caldas S. C.», que també valgué als nostres braus atletes un nou triomf de marca, digne del millor elogi per ser en altres terrenys.—NETO.

◆◆◆ NOVES ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

LA REVISTA LITERARIA DE GRANOLLERS es complau en saludar efectuosament a la premsa catalana en general, i d'un mode especial a tots els periòdics que es publiquen en la nostra vila i comarca vallesana.

Tinguin la seguretat els nostres estimats confreres de què en nosaltres hi trobaràn en totes ocasions un bon company, disposat a defensar sempre que convingui totes les qüestions de ver patriotisme i dignitat professional.

Amb el present número — i en tirada apart per a poder ésser enquadrinat — comença la publicació del primer volum de nostra *Biblioteca*, que havíem decidit, atesa la popularitat de son autor el doctor Carrera, actual metge de Granollers i antic escriptor vallesà, que sigui un recull de ses celebrades *Poesies*.

Després, ajudant Deu, anirem publicant altres volums, deguts a la ploma de diferents autors, tots ells de reconegut prestigi en el camp de les lletres catalanes.

El dia de Tots Sants, a la nit, tingué lloc en el Saló-Teatre de «L'Alhambra», una escullidíssima veïllada literàrio-musical, a càrrec de l'Agrupació «Joventut Alhambrina». S'estrenaren un quadret dramàtic original d'en Josep Grau i un joguet còmic dels joves en Manuel Bassa i en Miquel Joseph. Foren molt aplaudides dites obres pel nombrós públic que omplia el local; també és digne de parlar-ne del jove tenor Josep Pineda i del baríton Climent Fernández, que feren una creació de les obres que cantaren. Tots els demés, molt bé.

~~~~~

El dimarts, dia 11, a dos quarts d'onze de la nit, es produí un furiós incendi dins els departaments de la fàbrica de Corderas i Segalés, coneguda per *can Jaume*, cremant-se una important remesa de peces i cotó. L'alarma fou grossa, pel perill que representa un foc en una indústria com és la textil.

Lamentem l'incident i celebrem que fos reduït amb tanta rapidesa, devent fer constar també nostre agraïment a la oficialitat i tropa del batalló de caçadors d'Estella, pels serveis que feren en l'ajuda per extingir-lo aixícom per la vigilància en el lloc del sinistre.

~~~~~

En el teatre del Centre Catòlic, el diumenge dia 2 del corrent, es cel·lebrà un important festival a càrrec de la Congregació Mariana, posant-se en escena la comèdia d'en General Ginestà, *El seté no Furtaràs* i *Nit d'ànimes*, d'en Juncosa. La segona part del programa l'omplia uns exercicis de *Recreació gimnàstica*, de Petronilli, que foren maravellosament executats per la Secció de Gimnàstica Rítmica.

L'espectacle agradà molt, fent-se grans elogis a l'obra del reverent Josep Ballera.

~~~~~

La diada de Tots Sants tinguerem la visita del reputat *Orfeó Gessòria*, de Sant Fellu de Guíxols. A esperar-lo en l'estació anà una nombrosa representació de socis protectors i cantaires de la societat coral *Amigos de la Unión*, que junt amb la xaranga del batalló de caçadors d'Estella, donaren la benvinguda als germans guixolencs. També vegerem a l'estació les Juntes directives dels orfeons Granollerí i Granollerí de l'Unió Lliberal, amb ses corresponents senyeres, socis protectors i cantaires. Després dels saludos de rúbrica, els visitants s'encaminaren al local dels *Amigos de la Unión*, on foren esplèndidament obsequiats.

Per més realç a la festa, la xaranga de caçadors d'Estella executà uns brillants concerts i balls en honor als visitants.

Al dia següent per la tarda foren novament despedits per totes les associacions artístiques, deixant-nos un grat record de sa estada entre nosaltres. Igual impresió els desitjem. Al marxar el tren es donaren visques a les diferents entitats reunides.

Tip. de J. Joseph.—Granollers. Telèfon 101

FERRÁN PALAU S. en C.
BANQUERS

Carrer d'en Clavé, 34 ..... Telèfon 50

Granollers